

на отдѣлни литератури и епохи, захваща се съ теоретизиране надъ теоретизирането и то при студенти, които не сж се научили даже да излагатъ цѣлесъобразно съдържанието на поетически произведения. И друго, по-важно: у насъ се изучава всеобща литература като специалностъ. Всѣкъждѣ другадѣ единъ студентъ съ обикновени способности учи нѣмска или французска или английска и т. н. литература, и то по изворитѣ, а не по книжки за тѣхъ!

Но това не е всичко: има и втора причина и тя най-добрѣ характеризира онзи хаосъ въ понятията, който владѣе и въ Училището и въ министерството на просвѣщението. Тя е, че филологията е замѣстяла литературата. Всѣки студентъ, който е изучавалъ славянска филология, се е считалъ *ipso facto* вече най-добрѣ приготвенъ да прѣподава литература. Каква е тая „литература“, е добрѣ извѣстно на всички освѣнъ на м-вото, което и никога до сега не е показало, че прави разлика между тия двѣ толкова различни нѣща. То сѣкашъ разсѣждава така: „И въ I классъ и въ VI классъ все български езикъ; кой ще бѣде толкова педантъ да прави тънки дистинкции! Нали и въ чужди програми тия двѣ нѣща носятъ едно име. Какво по-добро доказателство, че това не сж двѣ нѣща, за които е нужна съвсѣмъ различна подготовка!“ И до когато се разсѣждава така, до тогава литературно образование въ нашитѣ училища нѣма да има, а ще има заучване на вербални дефиниции. —

И докато пишехме и особено сега, като свършваме своитѣ бѣлѣжки, прѣдъ насъ стои не-